

pelaszgoktól, vagy a kései rómaiaktól idáig elcsavarog egy istennő és a szerelem meg szépség helyett az »ingatlanforgalmat« választja, hát itt, Pesten, megesik olyasmi, hogy pont az ő szentséges és kultikus havában, áprilisban — tovább-költöztetik.

Az útvonal békésen, ámbarnyüzsgön kavarog. Még nyitva vannak a csemegekereskedések. Retekkel, friss spenóttal, salátával ékített, raktárhalmos kiratkataik üvege mögött hol kéken, hol fehérén izzik a villany. Vevők áramlanak ki-be tárt ajtaikon. A korai este békés-eseménytelennek mutatkozik, mikor a sarkon csődület támad. Gyereksírás csuklik fel s tör ~~ki hangosan~~ egyre nehezebben szedett lélegzettel.

Kis pisze, alig két éves baba. Szöke selymes fürtjei nagy mügonddal tarajocskába sodorintva a fején. Orrából csurog a vér a halványkék flanell-ruhára s rajta az angora-pamuttal kihimezett nyulacska-figurákra. Homloka lehorzsolva, maszatos, piszkos az egész kétségbeesett arcocská. Ordít szegény, ijedten kékülön, ahogy csak kifer a torkán. Mellette meghatározhatatlan jellegű nő tevékenykedik, meglehetősen ügyellenül. Egy maszatos-zöld zsebkendővel inkább mázolja, mint itatja a vért a gyerekek arcáról, keni el a piszkot, a pesti aszfalt sokrétűn szennyezett porát. Nem mama és nem tanult pesztra, annyi bizonyos. Rózsaszín vászonruhája világoskékkel »divatosra« toldva, magassarkú cipője ferdére taposott. Vörösre lakkozott körmei repedezettek. Mikor azonban rázni kezdi a szegény kicsit, aki (mint hamarosan kiderül), akkor bukott ki fejjel előre a rozoga sportkocsiból, amikor azt a ferde cipős nekilódította a járdaszigeteknek, — többen rászólnak. Mert a pesti utca igazságos. Azt mondja egy erős, szúrósnézésű fekete férfi: — Nem a gyereket, de magát kéne úgy igazában megrángatni, mamuskám!

S a közbeszólónak nehéz igazat nem adni.

*

De hiába az ad hoc igazságszol-

gáltatás, az utca bíráló hangja, óvó védelme, a sétáló mégis kedvetlenebbül megy tovább s kissé fáradtan telepszik meg szokott végső stációjánál, a csöppnyi eszpresszó terraszán. Itt mindig minden zsúfolt és igazi pesti csoda, hogy mégis mindig helyet szorítanak a jövevénynek. Ezzel a magányosságnak és töprengéseknek, vége. Az ember társas lényé alakul s a »dupla« mellé el-elhallgatja, amit gombostű-távolságnyira tőle szomszédai, a kis kerek asztalkák vendégei beszélnek.

Vidám duma megy éppen. Kedélyes történeteket, hivatali hecceket mesél barátainak egy nagyhangú fiatalember, közvetlenül a második világháborút megelőző időkből.

— Ja, az öreg Donoval, — kezdi — az öreg kapus. Az volt ám a klassz, kérlek, amit Vernerrel csinált, amilyen szórakozott az volt, szegény. Már beköszöntött a komoly légo, de egy darabig még — emlékeztek? — csak »átrepülések« voltak. Egy ilyen szirénás alarmnál bent dolgozik a könyvelésiben az öreg Verner. Ha lát is, persze nem hall. Csak szaldó, meg lejárát, meg leszámítolás etcetera. Szóval, bejön Donovál bácsi és azt mondja: Cégvezető úr kérem, szólt a szeréná!...

Verner le se tette a töltőtollát, csak szántotta a rubrikákat tovább, úgy kérdezte szórakozottan: Szólt? Ugyan! És mit mondott?...

— Aztat nem tudom. Csak kétszer szólt. És ilyenkor kell menni búvóhelyre. Mondták.

— Donovál bácsi, — hangzott a pattogó jelelet — maga bújhat, ahová akar. De nekem ma itt fel kell dolgoznom a restanciát. Nem érdekel semmiféle Szerénája!...

S a többi harsány, gondtalan nevetésbe fült.

PESTI ÉLETKÉPEK

inja: Kárpáti Annel

A pesti ember sétája néha nem több, mint egy »kiszukasanyu« sugaras-napos szép útvonal, amely — sajnos — a háború következtében megritkult villák foghijas sorával kezdődik és hirtelen erős forgalmú üzleti negyedbe torkollik.

A villasori »részlegen« ifjúsági egyesületek kis-nadrágra vetkezett fiataljai rúgják a port, verik le egymás után az ugrómércét és püfölik magasba a kosárlabát. Új világ ez itt, a hajdani »elzárkózottság« csendes helyén. Most jókedvű ficánkolás és harsány ének szó veri fel az egész környéket. A régi lakók közül sokan nyiloán messzire vándoroltak el innen. Am az üzleti negyed elején is mutatkozik egy kis kivándorlási láz. Az egyik kariatidás, álrenesszánsz bérpalota tölgyfa-kapuján legalább görbebetűs tábla hirdeti, hogy:

VENOSZ INKATLAN IROTA
ELKÖTÖZÖTT!

Igy. És a pesti sétáló a sugaras tavaszi alkonyatban megcsóválja enyhe rosszalással a fejét:

— Ejnye csak, ejnye, Venus-Aphrodite! Hát persze, ha a korai